

ชื่อบทความวิชาการ	นโยบายของรัฐบาลในการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์เกาหลีตั้งแต่หลังการปกครองของญี่ปุ่น ค.ศ. 1946 ถึงทศวรรษ 1990
ชื่อนักศึกษา	นางสาวณัฐกร สอนสอาด รหัสนักศึกษา 05550502
ชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วรพร ภู่งศ์พันธุ์
สาขาวิชา	เอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
ปีการศึกษา	2558

บทคัดย่อ

บทความวิชาการเรื่อง นโยบายของรัฐบาลในการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์เกาหลีตั้งแต่หลังการปกครองของญี่ปุ่น ค.ศ. 1946 ถึงทศวรรษ 1990 มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษา นโยบายของรัฐบาลเกาหลีได้ในการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์

ผลการศึกษาพบว่านโยบายในการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์เกาหลีนั้นมีการเปลี่ยนแปลงตามยุคสมัยของรัฐบาลที่ปกครองในช่วงนั้น โดยรัฐบาลเริ่มเข้าไปช่วยเหลืออุตสาหกรรมภาพยนตร์อย่างจริงจังในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 โดยในช่วงนั้นเป็นการปกครองโดยรัฐบาล อีซิ่งมัน ซึ่งถือว่าเป็นช่วงเวลาที่ดีสำหรับวงการภาพยนตร์ เพราะรัฐบาลได้ออกนโยบายส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์โดยการยกเว้นภาษีแก่อุตสาหกรรมภาพยนตร์ ต่อมาในสมัยรัฐบาลปาร์ค จุงฮี อุตสาหกรรมภาพยนตร์ได้ซบเซาลง เนื่องจากรัฐบาลได้มีนโยบายควบคุมและตรวจสอบภาพยนตร์อย่างเข้มงวด โดยห้ามมีเนื้อหาเกี่ยวกับการเมืองอย่างเด็ดขาด ภายหลังรัฐบาลปาร์ค จุงฮีสิ้นสุดลง อุตสาหกรรมภาพยนตร์เกาหลีเริ่มมีอิสระมากขึ้น มีการเข้ามาของภาพยนตร์ต่างประเทศจำนวนมาก จนทำให้วงการภาพยนตร์เกาหลีเกือบจะต้องปิดตัวลง รัฐบาลคิมแดจุง จึงได้ออกกฎหมาย ยกเลิกการตรวจสอบภาพยนตร์ และให้การสนับสนุนทางการเงิน เพื่อเป็นการสนับสนุนอุตสาหกรรมภาพยนตร์ อีกทั้งยังมีการจัดตั้งองค์กรต่างๆ เพื่อส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ ทำให้อุตสาหกรรมภาพยนตร์ฟื้นตัวขึ้นมาและเป็นที่รู้จักกันทั่วโลกจนถึงปัจจุบันนี้

นโยบายของรัฐบาลที่ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์เกาหลีตั้งแต่หลังการปกครองของญี่ปุ่น

ค.ศ. 1946 ถึงทศวรรษ 1990

ตั้งแต่ทศวรรษที่ 90 ได้เกิดปรากฏการณ์ Korea Wave หรือ กระแสเกาหลีฟีเวอร์ หมายถึงกระแสของความนิยมทางด้านวัฒนธรรมเกาหลี ที่ได้แพร่กระจายไปทั่วโลก ในหลากหลายด้าน ไม่ว่าจะเป็น ละครโทรทัศน์เกาหลี วงดนตรีบอยแบนด์ อาหาร แหล่งท่องเที่ยว เทรนด์ความสวยความงาม เครื่องสำอาง รวมไปถึงการทำศัลยกรรมสไตส์เกาหลี ซึ่งทั้งหมดล้วนแล้วแต่เป็น "สินค้าจากวัฒนธรรมสำคัญประจำชาติ" ที่เกาหลีส่งออกมามีตลาดโลกได้สำเร็จเหนือความหมายของนักวิชาการหรือสื่อมวลชนเพราะเป็นปรากฏการณ์ทางวัฒนธรรมข้ามชาติที่ข้ามพินอิทธิพลทางเศรษฐกิจการเมืองและสังคมของชาติมหาอำนาจ เช่น สหรัฐอเมริกา

ภาพยนตร์เกาหลีถือได้ว่าเป็นหัวเรือใหญ่ในการบุกตลาดโลก จนทำให้ประเทศเกาหลีเป็นที่รู้จักกันทั่วอย่างเฉกเช่นทุกวันนี้ ปรากฏการณ์สำคัญที่เป็นจุดพลิกผันของอุตสาหกรรมภาพยนตร์เกาหลี มาจากภาพยนตร์เรื่อง ชิรี (Shiri) ภาพยนตร์แนวแอ็คชั่นเกี่ยวกับสายลับเกาหลีเหนือและเกาหลีใต้ที่ออกฉายในปี 1999 ซึ่งเป็นภาพยนตร์เกาหลีเรื่องแรกที่ประสบความสำเร็จในประเทศญี่ปุ่น ฮอลลีวูด และไต้หวัน นอกจากนี้เรื่องของรายได้ที่งดงามเกินคาดแล้ว ยังสร้างค่านิยมใหม่ในหมู่ผู้ชมภาพยนตร์ต่างประเทศว่า ภาพยนตร์เกาหลีก็มีคุณภาพไม่แพ้ภาพยนตร์ฮอลลีวูดเช่นกัน หลังจากนั้นไม่นานภาพยนตร์เกาหลีได้อีกหลายเรื่องก็เดินหน้าเข้าตลาดโลกอย่างต่อเนื่องและประสบผลสำเร็จอย่างท่วมท้น อีกทั้งยังมีภาพยนตร์เกาหลีได้หลายเรื่องที่ฮอลลีวูดซื้อลิขสิทธิ์ไปฉาย รวมทั้งซื้อบทภาพยนตร์เพื่อนำไปรีเมคหรือถ่ายทำขึ้นใหม่ในบทเดิม เป็นต้นว่า ภาพยนตร์เรื่อง My Wife is A Gangster บริษัท Miramax ของฮอลลีวูดซื้อลิขสิทธิ์บทภาพยนตร์ไปเมื่อปี 2001 ในราคาประมาณ 44 ล้านบาท

นอกจากภาพยนตร์แล้ว ละครโทรทัศน์ของเกาหลีใต้ก็ได้ถอยยกกันออกสู่ตลาดโลกด้วยเช่นกัน ละครโทรทัศน์ชุดแรกๆ ที่เกาหลีใต้ส่งออกมาก็คือเรื่อง Winter Love Song ซึ่งเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับความรักแท้ ของคู่หนุ่มสาว จัดทำโดยสถานีโทรทัศน์ KBS ของเกาหลีใต้ และได้ส่งออกไปยังประเทศญี่ปุ่น ซึ่งได้รับความนิยมอย่างมากในกลุ่มแม่บ้านญี่ปุ่นช่วงอายุตั้งแต่ 40 ปีขึ้นไป และยังมีผลต่อเนื่องไปถึงธุรกิจการท่องเที่ยว มีการนำเที่ยวตามรอยละครโทรทัศน์ Winter Love Song ซึ่งส่งผลดีต่อเศรษฐกิจของประเทศเกาหลี

ในขณะที่ประเทศไทยเองก็เริ่มสนใจกับกระแสละครโทรทัศน์เกาหลีนับตั้งแต่เรื่อง แดจังกึม ซึ่งเป็นละครโทรทัศน์ที่เริ่มฉายในปี 2003 เล่าถึงเกร็ดประวัติศาสตร์เกาหลีเกี่ยวกับความสำเร็จของผู้หญิงในยุคโชซอนตามกลางสังคมที่ผู้ชายเป็นใหญ่ นอกจากรายได้ที่มากมายแล้ว แดจังกึมยังเป็นแนวหน้าทาง

วัฒนธรรมที่ทำให้ผู้ชมได้เรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมอาหารและยาสมุนไพรเกาหลีไปด้วยละครโทรทัศน์เรื่องนี้ ทำให้เกิดธุรกิจท่องเที่ยวเกาหลีตามมาอีกมากมายจากบรรดาผู้ชมที่อยากมาเที่ยวชมจากพระราชวังในซีรีย์แดจังกึม

การประสบความสำเร็จของภาพยนตร์เกาหลีนั้น บางคนอาจจะคิดว่าเกิดขึ้นมาด้วยความบังเอิญ แต่แท้จริงแล้วเป็นการดำเนินงานของภาครัฐ ด้วยวิสัยทัศน์อันแหลมคมของรัฐบาลเกาหลีใต้ กว่าที่อุตสาหกรรมภาพยนตร์ของเกาหลีได้จะประสบความสำเร็จอย่างเช่นทุกวันนี้ ต้องผ่านอุปสรรคมากมายในสมัยที่เป็นอาณานิคมของญี่ปุ่นภาพยนตร์ส่วนใหญ่ถูกทำลายไปในสงคราม ภาพยนตร์ใหม่ๆที่สร้างขึ้นหลังจากนั้นก็จะถูกญี่ปุ่นคุมเข้มทั้งในเรื่องของเนื้อหาและทุนการสร้าง อิทธิพลของญี่ปุ่นยังครอบงำอุตสาหกรรมภาพยนตร์ของเกาหลีอยู่หลายปี ถึงขนาดที่มีการห้ามไม่ให้คนเกาหลีสร้างภาพยนตร์ภาษาเกาหลีออกมาฉายในโรงอย่างเด็ดขาด อุตสาหกรรมภาพยนตร์เกาหลีเริ่มต้นอย่างจริงจังภายหลังจากสงครามเกาหลีสงบลง โดยรัฐบาลพยายามช่วยเหลืออุตสาหกรรมภาพยนตร์ผ่านมาตรการต่างๆ เช่น ประกาศให้ยกเว้นภาษีต่างๆในโรงภาพยนตร์ โดยหวังจะฟื้นฟูอุตสาหกรรมภาพยนตร์เกาหลี เปิดรับความช่วยเหลือทั้งด้านเทคโนโลยี อุปกรณ์การถ่ายทำภาพยนตร์จากต่างประเทศ อีกทั้งประชาชนเกาหลีเพิ่งฟื้นจากภาวะสงคราม และกระหายที่จะชมภาพยนตร์ จึงทำให้อุตสาหกรรมภาพยนตร์เกาหลีเฟื่องฟูขึ้นนับจากนั้น อุตสาหกรรมภาพยนตร์ของเกาหลีก็เฟื่องฟูขึ้นมากมาย โดยรวมแล้ว ภาพยนตร์จะเป็นแนวสะท้อนอารมณ์รวมทั้งภาพยนตร์แนวแอ็คชั่น ซึ่งมีการหยิบเอาวัฒนธรรมการดำเนินชีวิตของคนเกาหลีมาสร้างเป็นบทภาพยนตร์ที่กินใจผู้ชม

ต่อมาอุตสาหกรรมภาพยนตร์เกาหลีได้ทรุดตัวลงอีกครั้งประมาณปี 1970 เนื่องจากรัฐบาลของนายพลปาร์คจุงฮีออกกฎระเบียบควบคุมภาพยนตร์อย่างเข้มงวด โดยห้ามมีเนื้อหาทางการเมืองอย่างเด็ดขาด ส่งผลให้ภาพยนตร์เกาหลีได้มีเนื้อหาซ้ำซาก ไม่แปลกใหม่ จึงทำให้ไม่เป็นที่สนใจ ประชาชนเกาหลีเริ่มหันมาให้ความสนใจกับรายการโทรทัศน์มากกว่าการออกไปดูภาพยนตร์นอกบ้าน ประกอบกับรัฐบาลเข้ามาบีบบทบาทที่เข้มงวดในการอนุมัติการสร้างภาพยนตร์ จนกระทั่งปี 1980-1992 อุตสาหกรรมภาพยนตร์เกาหลีได้กลับมาดีขึ้นอีกครั้ง โดยในปี 1988 อุตสาหกรรมภาพยนตร์เกาหลีได้มีการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ถึง 2 ครั้ง คือ ครั้งแรก เมื่อมีการประกาศใช้กฎหมายฉบับใหม่ที่อนุญาตให้ลดความเข้มงวดในการตรวจสอบ อนุมัติ สิ่งบรรเทิงและวิทยุ ครั้งที่สอง เมื่อมีการยกเลิกข้อกำหนดที่เข้มงวดของการนำเข้าภาพยนตร์จากต่างประเทศ

การเปลี่ยนแปลงทั้ง 2 ครั้งนี้ ทำให้อุตสาหกรรมการผลิตของภาพยนตร์เกาหลีได้ทั้งผลดีและผลเสียไปพร้อมๆกัน ผลดีคือตลาดมีการแข่งขันมากขึ้น ผู้สร้างภาพยนตร์เกาหลีได้พัฒนาเพื่อสร้างแข่งขันกับภาพยนตร์จากต่างประเทศ ส่วนผลเสียคือผู้ชมหันไปให้ความสนใจกับภาพยนตร์ต่างประเทศมากขึ้นทำให้สูญเสียตลาดส่วนใหญ่ให้กับภาพยนตร์จากต่างประเทศไปในที่สุด จนทำให้รัฐบาลเกาหลีต้องเข้ามา

แทรกแซงกับอุตสาหกรรมภาพยนตร์อีกครั้ง และครั้งนี้เองที่ส่งผลถึงตลาดรวมของอุตสาหกรรมภาพยนตร์เกาหลีในปัจจุบันที่ขยายวงกว้างออกไปยังตลาดต่างประเทศไม่จำกัดอยู่เพียงแคในตลาดเกาหลีเท่านั้น ความสำเร็จที่งดงามของอุตสาหกรรมภาพยนตร์เกาหลี ไม่ได้จับอยู่เพียงแค่อุตสาหกรรมภาพยนตร์เท่านั้น แต่สิ่งที่เป็นผลพลอยได้กับภาพยนตร์คือ วัฒนธรรม การกินอยู่ ข้าวของเครื่องใช้ของประเทศเกาหลี ที่กำลังซึมลึกเข้าสู่คนดูทั่วโลก

ประวัติความเป็นมาของภาพยนตร์เกาหลีตั้งแต่ค.ศ. 1910 ถึง ค.ศ. 1990

ในทวีปเอเชียภาพยนตร์เริ่มเป็นที่รู้จักกันตั้งแต่ปี 1896 โดยเริ่มจากประเทศจีนและอินเดียหลังจากนั้นประมาณ 3-8 ปี ก็ได้มีการฉายภาพยนตร์ขึ้นครั้งแรกในเกาหลี เป็นภาพยนตร์สารคดีเคลื่อนไหวมีเนื้อหาเกี่ยวกับการเมืองของต่างประเทศ ภาพยนตร์เรื่องนี้ได้รับความนิยมจากคนในกรุงโซล อีกทั้งได้มีการฉายให้กับราชวงศ์ได้ชมอีกด้วย ผู้ที่นำภาพยนตร์ดังกล่าวเข้ามาฉายได้แก่ Burton Holmes (เบอร์ตัน โฮล์ม) นักเดินทางชาวอเมริกัน ผู้เขียนภาพยนตร์สื่อท่องเที่ยวมากมาย ในวันที่ 23 มิถุนายน ค.ศ. 1903 ภาพยนตร์โฆษณาภาษาฝรั่งเศส ของบริษัททอเล็ททริคส์อันซอง (Hansong) ซึ่งเป็นภาพยนตร์ต่างชาติ ที่ไม่ใช่ภาพยนตร์สารคดี ได้นำมาฉายในสาธารณรัฐเกาหลีครั้งแรก ซึ่งการจ่ายค่าเข้าชมภาพยนตร์ของบริษัทนี้ คือการให้ลูกค้าจ่ายค่าธรรมเนียมในการเข้าชม หรือซื้อตั๋วรถรางแทน¹

ภาพยนตร์เกาหลีในยุคการเข้ายึดครองของญี่ปุ่นในปี 1910-1945

ก่อนการเข้ายึดครองของญี่ปุ่นนั้น ภาพยนตร์ที่ฉายในเกาหลีส่วนใหญ่จะเป็นภาพยนตร์ของต่างชาติ ซึ่งเป็นการนำเข้าภาพยนตร์มากกว่าเป็นการถ่ายทำในเกาหลีเอง เนื้อหาและการนำเข้ามาฉายก็เป็นของต่างชาติทั้งหมด เนื่องจากในยุคก่อนการเป็นอาณานิคมของญี่ปุ่นนั้น เกาหลียังถือได้ว่าเป็นประเทศที่ยากจน ยังไม่มีทุนเพียงพอที่จะสร้างภาพยนตร์

ในช่วงที่เกาหลีอยู่ภายใต้การปกครองของญี่ปุ่นนโยบายด้านภาพยนตร์ของจักรวรรดินิยมญี่ปุ่นมุ่งเน้นการทำลายวัฒนธรรมเกาหลีและผนวกเกาหลีให้เป็นส่วนหนึ่งของญี่ปุ่น โดยพยายามรวมราชวงศ์โชซอนมาเป็นส่วนหนึ่งของญี่ปุ่น รัฐบาลญี่ปุ่นเห็นว่าภาพยนตร์เป็นสื่อที่สามารถครอบงำความคิดของคนเกาหลีได้ ดังนั้นในปี 1922 รัฐบาลได้ตั้งกฎระเบียบในโรงภาพยนตร์เพื่อที่จะตรวจสอบภาพยนตร์ ในปี

¹ Ki-Seub Shin, *Dependent Film & Japanese Colonialism* (ProQuest Information and Learning Company, 2008), 3-4;

1924 ภาพยนตร์ทุกเรื่องที่ทำขายในที่สาธารณะต้องถูกรัฐบาลตรวจสอบ ทั้งภาพยนตร์และผู้ชมต้องอยู่ใต้การดูแลของเจ้าหน้าที่ตำรวจ การตรวจสอบเช่นนี้ เพื่อที่จะควบคุมภาพยนตร์และผู้ชมอย่างรัดกุม²

ภาพยนตร์เรื่องแรกที่เป็นผลงานของคนเกาหลี คือเรื่อง Righteous Revenge สร้างในปี 1919 เป็นการแสดงแบบ Kino-drama กำกับ โดย คิม โดซาน (Kim-Do-San) เนื้อหาเป็นการพรรณนาถึงวิถีชีวิตของคนเกาหลี เช่นการต่อสู้และวางกลอุบายเพื่อการสืบทอดอำนาจ และความสัมพันธ์แบบนอกใจ³

ภาพที่ 1 : poster ภาพยนตร์เรื่อง Arirang

ที่มา : <http://tchintcha.com/wp-content/uploads/2014/10/Arirang-affiche.jpg>

ในช่วงที่ตกเป็นอาณานิคมของญี่ปุ่น มีการสร้างภาพยนตร์ที่ต่อต้านญี่ปุ่นนำออกมาฉายในปี 1926 คือภาพยนตร์เรื่องอาร์ริง (Arirang) เนื้อหาชักชวนในประชาชนมีจิตสำนึกและกระตุ้นให้เกิดความรู้สึกอยากเป็นเอกราช ภาพยนตร์เรื่องนี้ทำรายได้สูงมากอีกทั้งยังกลายเป็นต้นแบบของภาพยนตร์หลายๆเรื่อง ที่แสดงเนื้อหาถึงความต้องการที่จะเป็นอิสระ และภาพยนตร์เรื่องนี้ได้ทำให้ผู้ชมภาพยนตร์และผู้ผลิตภาพยนตร์ในเกาหลีเพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมากในปีถัดมา แต่ทางรัฐบาลญี่ปุ่นก็ไม่ได้นิ่งเฉยต่อภาพยนตร์แนวความคิดนิยม ในช่วงปี 1930 ทางรัฐบาลก็ได้มีการตรวจตราอย่างเข้มงวด และได้ออกกฎหมายห้ามเผยแพร่ภาพยนตร์ที่ต่อต้านญี่ปุ่น อีกทั้งยังบังคับให้ผลิตแต่ภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับญี่ปุ่นเท่านั้นที่น่าสนใจคือ ผู้สร้างภาพยนตร์หันมาผลิตภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาจากวรรณกรรมเพื่อเป็นการแสดงท่าทีตอบโต้ต่อการควบคุมของรัฐบาลญี่ปุ่น ภาพยนตร์จากวรรณกรรมเหล่านี้ได้รับความนิยมในเกาหลี แต่อย่างไรก็ตาม ภาพยนตร์ของญี่ปุ่นได้รับการส่งเสริมมากกว่าเกาหลีจนถึงสมัยที่เกาหลีได้รับเอกราช

² ดวงหทัย เลิศวรรณะสิน, พัฒนาการของอุตสาหกรรมภาพยนตร์เกาหลีได้ตั้งแต่ 1910-ปัจจุบัน (สารนิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร 2552), 21-23.

³ Eungjun Min, Jinsook Joo and Han Ju Kwak, *Korean Film History, Resistance, and Democratic Imagination*, (Westport: Praeger, 2003), 27.

ภาพยนตร์เกาหลีหลังการปกครองของญี่ปุ่น- ช่วงสงครามเกาหลี

ในค.ศ. 1945 เกาหลีได้รับเอกราชจากประเทศญี่ปุ่น ส่งผลต่อเกาหลีในหลายๆด้าน แม้ว่าญี่ปุ่นจะปกครองอยู่เป็นระยะเวลา 35 ปี แต่กิจกรรมทั้งทางด้าน เศรษฐกิจ สังคม ล้วนแล้วแต่พึ่งพาญี่ปุ่น ในแง่อุตสาหกรรมภาพยนตร์ ทำให้การผลิตภาพยนตร์ของประเทศเกาหลีประสบปัญหาทางด้านเงินทุนเพราะในช่วงที่เกาหลีอยู่ภายใต้การปกครองของญี่ปุ่นการผลิตภาพยนตร์จะได้รับเงินทุนจากญี่ปุ่นทั้งภาครัฐบาลและเอกชน

นอกจากนี้วงการภาพยนตร์เกาหลียังวุ่นวายเนื่องจากระบบการจำหน่ายและนิทรรศการของภาพยนตร์ล้มเหลว เพราะเกาหลียังขาดประสบการณ์ในการผลิตภาพยนตร์ โรงภาพยนตร์บางแห่งใช้การฉายภาพยนตร์จากนั้นก็ตามด้วยการแสดงสด เนื่องจากยังไม่มี การจัดระบบการแสดงที่ดี เช่น ภาพยนตร์เรื่อง Hong Gil-dong กำกับการแสดงโดย ควอน อิลซอง (Kwon Ilchong) ซึ่งเป็นภาพยนตร์เรื่องแรกที่ฉายในโรงภาพยนตร์ที่มีการแสดงสดรวมเข้าไปในภาพยนตร์ด้วย⁴

ภาพที่ 2 : poster ภาพยนตร์เรื่อง Jayu Manse

ที่มา : <https://www.cinematerial.com/movies/jayu-manse-i312834/p/d4b2zyrj>

การผลิตภาพยนตร์ในช่วงแรกหลังจากได้เป็นอิสระจากญี่ปุ่นแล้ว เนื้อหาจะเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับเสรีภาพของเกาหลีที่อยู่ภายใต้การปกครองของญี่ปุ่น เช่น ภาพยนตร์เรื่อง Jayu Manse (Victory of Freedom) กำกับการแสดงโดย ชอย อินกยู (ChoeIngyu) นำออกมาฉายในวันที่ 21 ตุลาคม ค.ศ.1946 ที่โรงละครแห่งชาติ มีเนื้อหาเกี่ยวกับชาตินิยม ต่อต้านญี่ปุ่น เป็นที่ถูกใจของผู้ชมเป็นจำนวนมาก ภาพยนตร์เรื่องนี้ไม่ได้

⁴ ดวงหทัย เลิศวรรณะสิน, พัฒนาการของอุตสาหกรรมภาพยนตร์เกาหลีได้ตั้งแต่ 1910-ปัจจุบัน, 25-26, 33-34.

ประสบความสำเร็จภายในประเทศเกาหลีเพียงเท่านั้น แต่ยังประสบความสำเร็จในประเทศจีนอีกด้วย ซึ่งเลียงไคเช็กได้ชมภาพยนตร์เรื่องนี้ที่นานกิงแล้วรู้สึกประทับใจภาพยนตร์เรื่องนี้มาก⁵ นอกจากนี้ ภาพยนตร์ในยุคนี้ได้ชื่อว่าเป็นภาพยนตร์แห่งอิสรภาพ และเป็นเรื่องราวของการเป็นอิสระจากประเทศญี่ปุ่น ไม่ว่าจะเป็นรูปของภาพยนตร์ที่สร้างจากเรื่องจริงหรือเรื่องแต่งขึ้นก็ล้วนแล้วแต่อยู่ในรูปแบบที่เกี่ยวกับความรักชาติ วีรบุรุษ และความเป็นเอกราชของประเทศเกาหลี ผู้ผลิตพยายามแสดงถึงความโกรธ ความเจ็บปวดที่ชาวเกาหลีได้รับจากญี่ปุ่น เช่นภาพยนตร์เรื่อง Saeroun Mangseo (New Pledge, 1947) เรื่อง JayuManse (Victory of Freedom, 1946) เรื่อง Haebangdoen Nae Gohyang (My Liberrated Hometown, 1947) เรื่อง Joeobnun Joein (Sinner without Sins, 1949)⁶

ในช่วงสงครามเกาหลีปี 1950-1953 สงครามทำให้ประเทศเกาหลีแบ่งออกเป็น 2 ประเทศ คือ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนเกาหลีหรือเกาหลีเหนือและสาธารณรัฐเกาหลีหรือเกาหลีใต้ สงครามครั้งนี้ส่งผลกระทบต่ออุตสาหกรรมภาพยนตร์ อีกทั้งในช่วงนั้นยังมีการลักพาตัวผู้กำกับภาพยนตร์จำนวนมาก กรณีดังกล่าวไม่ได้เป็นเพียงการสูญหายของผู้กำกับเท่านั้น แต่ยังเป็นการสูญหายของวัฒนธรรมด้วย นอกจากนี้ภาพยนตร์และโรงภาพยนตร์ต่างๆ ก็ถูกเผาทำลายสูญหายไปพร้อมกับสงคราม อย่างไรก็ตาม หลังจากนั้นไม่นานบรรดาผู้กำกับที่ไม่ถูกลักพาตัวก็ได้กลับเข้ามามีส่วนร่วมในการผลิตภาพยนตร์อีกครั้งหนึ่ง ภาพยนตร์ที่ผลิตจะเกี่ยวข้องกับสงครามที่เกิดขึ้นหรือเมืองที่ถูกรุกราน เช่น เมืองปูซาน เมืองจินเฮ เป็นต้น ภาพยนตร์ประเภทรักชาตินี้เริ่มจากการทำเป็นสารคดี โดยได้รับความร่วมมือจากผู้กำกับรุ่นใหม่ เช่น อิมบยองซู (ImByongsu) ส่วนในเกาหลีเหนือ ได้ห้ามการผลิตภาพยนตร์ทุกชนิดที่มีเนื้อหาต่อต้านรัฐบาลเกาหลีเหนือ⁷

⁵ Hyangjin Lee, **Contemporary Korean Cinema** (Manchester: Manchester University Press, 2000), 102-106; ดวงหทัย เลิศวรรณะสิน, **พัฒนาการของอุตสาหกรรมภาพยนตร์เกาหลีใต้ตั้งแต่ 1910-ปัจจุบัน**, 35.

⁶ Eungjun Min, Jinsook Joo and Han Ju Kwak, **Korean Film History, Resistance and Democratic Imagination**, 39.

⁷ ดวงหทัย เลิศวรรณะสิน, **พัฒนาการของอุตสาหกรรมภาพยนตร์เกาหลีใต้ตั้งแต่ 1910-ปัจจุบัน ปัจจุบัน**, 36-37.

ภาพยนตร์เกาหลีในยุคเฟื่องฟูช่วงทศวรรษ 1950- ต้นทศวรรษ 1960

หลังสงครามเกาหลียุติลงในปี 1953 เป็นช่วงของรัฐบาลลี ซึงมัน (Syngman Rhee) ที่ปกครองเกาหลีใต้ระหว่างปี 1948-1960 ซึ่งภาพยนตร์ในยุคนี้สะท้อนให้เห็นถึงยุคแห่งการเกิดใหม่ของภาพยนตร์เกาหลี ภาพยนตร์ได้กลายเป็นความบันเทิงที่สำคัญที่สุดของประชาชนและมีการพัฒนาของการแสดงออกทางศิลปะผ่านภาพยนตร์ทุกประเภท โดยมีแรงผลักดันมาจากนโยบายต่างๆ ที่รัฐบาลกำหนดขึ้นเพื่อช่วยเหลืออุตสาหกรรมภาพยนตร์ เช่น นโยบายการยกเว้นภาษีแก่อุตสาหกรรมภาพยนตร์ แก่เงินนโยบายการจ่ายภาษีการนำเข้าภาพยนตร์ต่างประเทศ เป็นต้น นโยบายเหล่านี้ทำให้ผู้ผลิตภาพยนตร์ย่นครเริ่มที่จะหันกลับมาผลิตภาพยนตร์อีกครั้งหนึ่ง จึงทำให้ยุคนี้เป็นยุคเฟื่องฟูของอุตสาหกรรมภาพยนตร์ จำนวนของภาพยนตร์ก็เพิ่มขึ้นในทุกๆปี โดยเริ่มจากภาพยนตร์ประเภทสงครามมีถึง 18 เรื่อง ในค.ศ. 1954 เนื่องจากเป็นช่วงหลังสงครามเกาหลีไม่นาน และอีกไม่กี่ปีต่อมาก็ผลิตถึง 100 เรื่อง ในปี 1960⁸

อุตสาหกรรมภาพยนตร์ในช่วงนี้เติบโตอย่างมาก ภาพยนตร์เรื่องที่โด่งดังที่สุดคือ Chunhyangjon (The Story of Chunhyang) เป็นภาพยนตร์ที่ดัดแปลงมาจากนวนิยายสุคคลาสของเกาหลีเรื่อง Yi Dynasty⁹ ซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับจริยธรรม ความรักผิดชอบชั่วดี ภาพยนตร์เรื่องนี้ประสบความสำเร็จอย่างมาก หลังสงครามเกาหลีภาพยนตร์เกาหลีเป็นสื่อบันเทิงสาธารณะที่มีความสำคัญและได้รับความนิยม การผลิตภาพยนตร์ในยุคนี้เป็นการชดเชยความบันเทิงที่หายไปในช่วงสงคราม ทำให้ยุคนี้กลายเป็นยุคที่เฟื่องฟูมากที่สุด ซึ่งไม่เพียงแต่มีการเจริญเติบโตอย่างรวดเร็วของอุตสาหกรรมภาพยนตร์ แต่ยังพัฒนาภาพยนตร์ศิลปะเพราะยุคนี้ผู้ผลิตสามารถแสดงความคิดทางศิลปะได้อย่างเต็มที่ ต่อมาในปี 1954 รัฐบาลของประธานาธิบดีอีซึงมัน ได้มีการยกเว้นภาษี จึงเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ภาพยนตร์เกาหลีประสบความสำเร็จและเป็นที่น่าสนใจของทั่วโลก เช่น ในปี 1956 ภาพยนตร์เรื่อง SijibGanunNal (The Wedding Day) ได้รับรางวัลภาพยนตร์ตลกในเทศกาล Asian Film Festival ครั้งที่ 4 ที่ฮ่องกง นอกจากนี้ในปีเดียวกันภาพยนตร์เกาหลีบางเรื่องก็ยังสามารถเข้าไปฉายในเทศกาลภาพยนตร์เบอร์ลินและเทศกาลภาพยนตร์ซานฟรานซิสโก

ช่วงทศวรรษ 1950-1960 เป็นช่วงเวลาสำคัญสำหรับภาพยนตร์เมโลดราม่า ซึ่งแสดงถึงเรื่องราวความรัก ความผิดหวัง การแต่งงาน การประสบความสำเร็จในชีวิต และความไม่เห็นด้วยระหว่างวัย ซึ่งแสดงให้เห็นถึงคนสองกลุ่มที่กำลังดำเนินชีวิตแบบดั้งเดิมกับกลุ่มคนที่กำลังแสวงหาความคิดแบบตะวันตก เนื่องจากเป็นช่วงที่แนวคิดเสรีนิยมประชาธิปไตยได้เข้ามามีบทบาทในเกาหลี ประกอบกับช่วงทศวรรษนี้

⁸ Eungjun Min, Jinsook Joo and Han Ju Kwak, *Korean Film History, Resistance, and Democratic Imagination*, 40-41.

⁹ เป็นวรรณกรรมในยุคโชซอน เนื้อหาเกี่ยวกับหญิงสาวที่ชื่อ วอลแม (Wolmae) ที่เคยเป็นกิ๊กแก่มือกสาวชื่อ ชุนฮยง (Chunhyang) เมื่อชุนฮยงโตขึ้น นายอำเภอที่รู้จักก็พยายามบังคับให้เธอรัก แต่เธอก็ปฏิเสธเนื่องจากเธอมีคนรักอยู่แล้ว นายอำเภอจึงวางแผนจับเธอเข้าคุก แล้วข่มขืนจนเธอเกือบตาย แต่แล้วคนรักของเธอก็เข้าไปช่วยเธอไว้ได้

สังคมอยู่ในภาวะไร้เสถียรภาพ ประชาชนยากจน เกิดการคอร์ปชั่น นำมาซึ่งการประท้วงของนักเรียน นักศึกษา และแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงทางสังคมที่เกิดจากความคิดแบบเก่าและความคิดแบบใหม่ และระหว่างความคิดเล็กกับความคิดผู้ใหญ่

ภาพยนตร์ในยุคนี้จะมีเนื้อหาที่แสดงถึงความสุขของประชาชนที่ได้รับเสรีภาพ และในปี 1961 ได้มีกฎหมายเกี่ยวกับภาพยนตร์เกิดขึ้น เพื่อควบคุมเนื้อหาของภาพยนตร์ให้อยู่ในกรอบของศีลธรรม ยุคนี้ นอกจากภาพยนตร์เมโลดรามามาแล้ว ยังมีภาพยนตร์อีกหลายแนว ทั้งภาพยนตร์ตลก เสียดสีสังคม ภาพยนตร์ดราม่า ภาพยนตร์แอคชั่นสืบสวนสอบสวน ภาพยนตร์ประวัติศาสตร์ ภาพยนตร์ที่สร้างจากงานวรรณกรรมและภาพยนตร์แนววิทยาศาสตร์ แต่ทว่า ภาพยนตร์เมโลดราม่ายังมีสัดส่วนมากที่สุดจากจำนวนภาพยนตร์ทั้งที่ผลิตในเกาหลีถึง 73.5%

ในทศวรรษ 1950-1960 ภาพยนตร์เกาหลีได้เข้าร่วมเทศกาลภาพยนตร์นานาชาติจำนวนมาก เช่น ในวันที่ 30 ธันวาคม ค.ศ. 1960 อัน ซองกิ (An Songgi) นักแสดงนำเด็กในเรื่อง Sibdaeu Banhang (Resistance of the Teenagers) ได้รับรางวัลนักแสดงนำเด็กที่เทศกาลภาพยนตร์เทศกาลซานฟรานซิสโก (San Francisco Film Festival) ค.ศ. 1963 ภาพยนตร์เรื่อง Sarang Bang Sonim-gwa (The Guest and My Mother) ได้รับรางวัลจาก Venice International Film Festival ครั้งที่ 23 และยังได้รับรางวัล American Academy Awards ในปีเดียวกัน นอกจากนี้ภาพยนตร์เกาฬียังได้รับรางวัลจากเทศกาลต่างๆอีกด้วย เช่น เทศกาล Sydney International Film Festival ใน ค.ศ. 1959 เทศกาล Melbourne International Film Festival ที่ออสเตรเลียในค.ศ. 1966 เทศกาล Edinburgh International Film Festival ที่ประเทศอังกฤษใน ค.ศ. 1963 เป็นต้น อีกทั้งในยุคนี้เกาฬียังได้มีการมอบรางวัลเกียรติยศให้กับภาพยนตร์ที่ผลิตในเกาหลี กล่าวได้ว่าเป็นยุคแห่งอุตสาหกรรมภาพยนตร์ เพราะมีภาพยนตร์ผลิตออกมาจำนวนมากและมีการมอบ รางวัลให้แก่ผู้ผลิตด้วย¹⁰

ภาพยนตร์เกาหลีในยุคอุตสาหกรรมภาพยนตร์ช่วงทศวรรษ 1970

ภาพยนตร์เกาหลีในทศวรรษ 1970 เป็นยุคตกต่ำ เนื่องจากในช่วงเวลาดังกล่าว เกาฬียมีการปกครองแบบเผด็จการ โดยปาร์ค จุงฮี รัฐบาลชุดนี้ออกกฎระเบียบใหม่ควบคุมภาพยนตร์อย่างเข้มงวด โดยห้ามมีเนื้อหาทางการเมืองอย่างเด็ดขาด ส่งผลให้บริษัทผลิตภาพยนตร์ที่มีอยู่ 23 แห่ง ล้มละลายถึง 20 แห่ง ถือเป็นความตกต่ำอย่างที่สุดของอุตสาหกรรมภาพยนตร์เกาหลี¹¹

¹⁰ ดวงหทัย เดิศวรรธนสิน, พัฒนาการของอุตสาหกรรมภาพยนตร์เกาหลีตั้งแต่ 1910-ปัจจุบัน, 49-53.

¹¹ Eungjun Min, Jinsook Joo and Han Ju Kwak, *Korean Film History, Resistance, and Democratic Imagination*, 49-50.

อย่างไรก็ตามเพื่อที่จะรักษาอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไว้ไม่ให้ล้มละลาย รัฐบาลได้แก้ไขกฎหมาย

ภาพยนตร์ครั้งที่ 4 ในวันที่ 16 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1973 แต่กฎหมายที่แก้นี้มีผลถึงช่วงรัฐบาลปาร์ค จุงฮีสิ้นสุดลง ปี 1979 ลักษณะพิเศษของกฎหมายนี้คือ มีนโยบายควบคุมการผลิตอย่างเข้มงวด และเปลี่ยนระบบการบังคับลงทะเบียนของบริษัทภาพยนตร์ (Registration System) เป็นระบบการยินยอม (Approval System) ในการก่อตั้งบริษัท ดังนั้นการรวมตัวกันในอุตสาหกรรมภาพยนตร์จึงได้ประสบความสำเร็จ¹² นอกจากนี้ในช่วงทศวรรษ 1970 ภาพยนตร์เกาหลีได้อยู่ในภาวะชบเซา เพราะการเพิ่มขึ้นของจำนวนโทรทัศน์ในปี 1973 มีประมาณ 1,282,122 เครื่อง และเพิ่มจำนวนขึ้นเรื่อยๆจนปี 1979 มีจำนวนโทรทัศน์มากถึง 5,967,952 เครื่อง ซึ่งเป็นสาเหตุที่ทำให้จำนวนภาพยนตร์ในเกาหลีลดลง เพราะละครและรายการต่างๆ ถูกนำมาฉายในโทรทัศน์ ทำให้ผู้ชมสามารถนั่งชมในบ้านตนเองได้ ประชาชนหันมานิยมชมโทรทัศน์ที่บ้าน แทนที่จะไปชมที่โรงภาพยนตร์ และยังเป็นผลจากการเพิ่มขึ้นของสิ่งบันเทิงอื่นๆ เช่น การท่องเที่ยว กีฬา และกิจกรรมนันทนาการต่างๆ¹³

ภาพยนตร์เกาหลีในยุคอุตสาหกรรมภาพยนตร์ช่วงทศวรรษ 1980

ในทศวรรษ 1980 วงการภาพยนตร์เกาหลีได้พบกับความพลิกผันครั้งใหญ่ เนื่องจากมีการแก้ไขรูปแบบภาพยนตร์ โดยเน้นความอิสระและไม่ยึดติดกับนโยบายของรัฐบาลชุดปาร์ค จุงฮี เมื่อสาธารณะรัฐที่ 5 ของเกาหลีได้เริ่มขึ้นใน ค.ศ. 1980 ได้มีการเปลี่ยนแปลงทางด้านสังคมและการเมือง มาสู่สังคมที่เปิดกว้างขึ้น โดยได้ใช้นโยบาย “สังคมประชาธิปไตยสวัสดิการ” (Democratic Welfare Society) ซึ่งหมายถึง สังคมที่ประชาชนมีความสุขโดยถ้วนหน้า ได้รับบริการทางสังคมและการปกครองจากรัฐบาลอย่างเท่าเทียมกัน ทุกคนจะมีงานทำในสังคมอุตสาหกรรม และทุกคนมีส่วนร่วมในกระบวนการทางการเมืองในระบบประชาธิปไตย จึงได้ส่งผลมาสู่การผลิตภาพยนตร์เกาหลี โดยเฉพาะกฎหมายและนโยบายการพัฒนาภาพยนตร์เกาหลี¹⁴ ในช่วงต้นปีค.ศ. 1980 ได้มีการเรียกร้องของประชาชนให้มีการแก้ไขกฎหมายภาพยนตร์และนโยบายของรัฐบาล โดยเน้นเรื่องการผลิตภาพยนตร์นั้นต้องเพิ่มความเป็นศิลปะเข้าไปด้วย ไม่ใช่เพียงการแสดงออกทางความคิดอย่างเดียว¹⁵

¹² Ibid., 50.

¹³ ดวงหทัย เลิศวรรณะสิน, พัฒนาการของอุตสาหกรรมภาพยนตร์เกาหลีได้ตั้งแต่ 1910-ปัจจุบัน, 55-56.

¹⁴ คังรึง รุานดี, สังคมและวัฒนธรรมเกาหลี เรื่องการเมืองเกาหลี (กรุงเทพฯ: นักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง 2536), 263-264.

¹⁵ ดวงหทัย เลิศวรรณะสิน, พัฒนาการของอุตสาหกรรมภาพยนตร์เกาหลีได้ตั้งแต่ 1910-ปัจจุบัน ปัจจุบัน, 65.

ภาพยนตร์เกาหลีในยุคอุตสาหกรรมภาพยนตร์ช่วงทศวรรษ 1990

ในทศวรรษ 1990 อุตสาหกรรมภาพยนตร์เกาหลีได้ได้กลับมาฟื้นตัวอีกครั้ง นอกจากการได้รับความสนับสนุนจากรัฐบาล ผู้สร้างภาพยนตร์ของเกาหลีเอง ก็สามารถสร้างจุดขายของภาพยนตร์ได้โดดเด่น โดยผู้บริหารของบริษัท iHQ, INC. หนึ่งในบริษัทผู้ผลิตภาพยนตร์ของเกาหลี บอกว่า แนวภาพยนตร์ของเกาหลีที่ได้รับความนิยมจากทั้งตลาดในประเทศและต่างประเทศมาก เป็นเพราะความที่ผู้สร้างและผู้กำกับสามารถผสมผสานเอาความเป็นตะวันตกและตะวันออกเข้าด้วยกันอย่างลงตัว ประชาชนหันมาให้ความสนใจกับการชมภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์กันมากขึ้น ในยุคนี้อุตสาหกรรมภาพยนตร์เกาหลีสามารถสร้างรายได้ถึง 54 ล้านดอลลาร์สหรัฐ โดยทุกๆ ปีภาพยนตร์สามารถสร้างรายได้เข้าประเทศได้เพิ่มมากขึ้นเฉลี่ยปีละ 13% โดยตลาดใหญ่ของภาพยนตร์เกาหลีคือ ญี่ปุ่น ที่ทำรายได้ให้กับเกาหลีมากถึง 65% ประเทศบ้านใกล้เรือนเคียงกันนั่นเอง ส่วนรายได้ในประเทศจะอยู่ที่ประมาณ 500-600 ล้านดอลลาร์สหรัฐ¹⁶

นโยบายของรัฐบาลในการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์เกาหลี

เบื้องหลังความสำเร็จของอุตสาหกรรมภาพยนตร์เกาหลีนั้นได้รับการพัฒนาและสนับสนุนจากรัฐบาลเกาหลีมาโดยตลอด ซึ่งรัฐบาลเกาหลีได้กำหนดกฎหมายและนโยบายต่างๆ ในการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์เกาหลีดังต่อไปนี้

1. นโยบายการยกเว้นภาษีแก่อุตสาหกรรมภาพยนตร์

ภายหลังจากสงครามเกาหลียุติลง เป็นช่วงของรัฐบาลอี ซึงมัน ค.ศ. 1948-1960 ที่พยายามจะช่วยเหลืออุตสาหกรรมภาพยนตร์ จึงได้กำหนดนโยบายการยกเว้นภาษีแก่อุตสาหกรรมภาพยนตร์ในปี 1954 จึงทำให้มีการผลิตภาพยนตร์เพิ่มมากขึ้น รวมไปถึงมีการเพิ่มขึ้นของโรงภาพยนตร์อีกด้วย ยุคนี้ถือว่าเป็นยุคที่ดีสำหรับวงการภาพยนตร์เพราะได้มีการยกเว้นภาษีภาพยนตร์ เห็นได้จากในปี 1954 มีการสร้างหนังจาก 18 เรื่อง เป็น 87 เรื่องในปี 1960 อีกทั้งหนังต่างประเทศที่ได้รับความนิยมจากประเทศสหรัฐอเมริกา อิตาลี ฝรั่งเศส ก็สามารถนำเข้ามาฉายในประเทศเกาหลีอย่างไม่มีข้อจำกัด ถึงแม้ว่าจะไม่มีข้อมูลบันทึกว่าใครนำเข้ามา แต่ว่าหนังต่างประเทศก็ได้รับผลตอบแทนที่ดีจากผู้ชมชาวเกาหลี อาจกล่าวได้ว่านโยบายการยกเว้นภาษีภาพยนตร์เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ภาพยนตร์เกาหลีประสบความสำเร็จและเป็นที่ยอมรับไปทั่วโลก¹⁷

¹⁶ทำไม่ต้อง “หนังเกาหลี” [ออนไลน์], เข้าถึงเมื่อ 10 มีนาคม 2559. เข้าถึงได้จาก <http://positioningmag.com/8353>

¹⁷ Eungjun Min, Jinsook Joo and Han Ju Kwak , *Korean Film History, Resistance, and Democratic Imagination* , 40-41.

2. การออกกฎหมายภาพยนตร์

เนื่องจากวันที่ 20 มกราคม ปี 1962 ในสมัยการปกครองของปาร์ค จุงฮี รัฐบาลเกาหลีได้กำหนดกฎหมายภาพยนตร์ขึ้น (The Motion Picture Law) ตามการประกาศใช้ของกระทรวงวัฒนธรรมและการศึกษาธิการ ซึ่งกระทรวงนี้ได้มีอำนาจในการจัดการภาพยนตร์ที่จะนำมาฉาย เหตุผลที่มีการใช้กฎหมายภาพยนตร์คือเพื่อป้องกันและสนับสนุนภาพยนตร์เกาหลี กฎหมายภาพยนตร์ได้ถูกแก้ไขถึง 9 ครั้งจนกลายเป็น กฎหมายการสนับสนุนทางภาพยนตร์ (Film Promotion Law) ในเดือนกรกฎาคม ปี 1996 กระบวนการนี้นำไปสู่การควบคุมอุตสาหกรรมภาพยนตร์และการตรวจสอบอุตสาหกรรมภาพยนตร์

ระบบการตรวจสอบภาพยนตร์นี้ถูกคิดค้นขึ้น โดยรัฐบาลสหรัฐอเมริกา และประธานาธิบดีอี ซึงมัน ก็ได้นำระบบมาใช้ต่อ แต่หลังจากนั้น ไม่นานรัฐบาลของอี ซึงมัน ก็ได้ถูกโค่นล้มโดยการจลาจลโดยนักศึกษาวันที่ 19 เมษายน 1960 และรัฐบาลแบบประชาธิปไตยก็ได้ถูกก่อตั้งขึ้นนำโดยประธานาธิบดี ยุน โบซอน (Yun Boseon) แต่ก็ยังเป็นระยะเวลาเพียงสั้นๆที่มีการปกครองแบบประชาธิปไตย คือระหว่างวันที่ 19 เมษายน 1960 ถึง 16 พฤษภาคม 1961 เนื่องจากเกิดรัฐประหาร รัฐบาลปาร์ค จุงฮีเข้ามายึดอำนาจใน 16 พฤษภาคม ค.ศ 1961 และรัฐบาลได้ตั้งกฎหมายภาพยนตร์ขึ้นมา ซึ่งกฎหมายภาพยนตร์ได้กำหนดไว้ว่า ให้สื่อ สิ่งพิมพ์ และข่าวได้รับการตรวจสอบ บริษัทภาพยนตร์จะต้องลงทะเบียนกับเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง สิ่งที่เป็นในการจดทะเบียนนั้นจะต้องมีห้องบันทึกเสียงที่มีขนาด 400 พยอง (pyong) ห้องปฏิบัติการทางภาพยนตร์ ระบบไฟที่มีมากกว่า 60 กิโลวัตต์ กล้องต้องมีขนาด 35 mm ต้องมีผู้กำกับ นักแสดงชายและนักแสดงหญิง บริษัทภาพยนตร์ที่จดทะเบียนจะต้องผลิตภาพยนตร์ 15 เรื่องต่อปี การประกาศใช้กฎหมายนี้ทำให้บริษัทภาพยนตร์ 71 แห่งที่ได้จัดตั้งก่อนจะมีการประกาศใช้กฎหมายได้ลดลงเหลือ 16 แห่ง¹⁸

ภายใต้ข้อกฎหมายดังกล่าวทำให้การผลิตภาพยนตร์ 15 เรื่องต่อปีเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้กับบริษัทที่เปิดใหม่ ดังนั้นในวันที่ 30 มิถุนายน ค.ศ. 1963 บริษัทภาพยนตร์ 21 บริษัท (16 บริษัทที่จดทะเบียนแล้ว 5 บริษัทที่จดทะเบียนภายหลัง) ได้ถูกยกเลิก และมี 4 บริษัทเท่านั้นที่ได้จดทะเบียนภายใต้การบังคับใช้กฎหมายใหม่ จากการทดลองและข้อผิดพลาดในนโยบายนี้ จึงได้มีการแก้ไขกฎหมายขึ้น ดังนั้นสมาคมภาพยนตร์เกาหลีจึงได้จัดตั้งคณะกรรมการซึ่งประกอบไปด้วย ผู้กำกับ นักแสดง และช่างเทคนิคทางภาพยนตร์ เพื่อล้มเลิกกฎหมายภาพยนตร์ในเดือนมีนาคม 1964 เหล่าคณะกรรมการต่างก็ยืนยันว่ากฎหมายภาพยนตร์นี้เป็นกฎหมายที่ไม่มีคุณภาพ ซึ่งเนื้อหาของกฎหมายมีข้อเสียดังนี้

¹⁸ A History of Korean Film Policies [ออนไลน์], เข้าถึงเมื่อ 28 เมษายน 2559. เข้าถึงได้จาก

<https://webcache.googleusercontent.com/search?q=cache:UMwGNPvNo->

<4J:https://www.koreanfilm.or.kr/jsp/publications/download.jsp%3FfileNm%3DTheme351.pdf+&cd=1&hl=th&ct=clnk&gl=th>

1. ภาพยนตร์ไม่มีการพัฒนา เนื่องจากไม่มีเงินทุน
2. กฎหมายภาพยนตร์ได้สนับสนุนบริษัทภาพยนตร์ที่จดทะเบียนนิติกฎหมายและสนับสนุนการทุจริตสื่อ โกง
3. ปรับปรุงภาพยนตร์เกาหลีโดยเน้นปริมาณแต่ไม่เน้นคุณภาพ
4. เป็นการสร้างผู้ผลิตรุ่นใหม่ที่ไม่มีประสบการณ์ในการสร้างภาพยนตร์

การแก้ไขกฎหมายเกิดขึ้นอีกครั้งในเดือนสิงหาคม ค.ศ. 1966 ซึ่งก็ยังคงมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ทุกปี เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงก็ทำให้การประชุมมีความยุ่งยากมากขึ้น เนื่องจากมีความคิดเห็นที่ต่างกันเกี่ยวกับกฎหมายภาพยนตร์¹⁹

หนึ่งในนโยบายที่มีผลต่อภาพยนตร์คือ การตรวจตราเนื้อหาในภาพยนตร์อย่างละเอียดในสมัยรัฐบาลปาร์ค จุงฮี ซึ่งรัฐบาลพยายามใช้ศีลธรรมจรรยามาเป็นข้อกำหนดและได้มีการตรวจอย่างเข้มงวดทั้งก่อนและหลังถ่ายทำภาพยนตร์ ในช่วงหลังการปฏิวัติในวันที่ 16 พฤษภาคม 1961 ภาพยนตร์เรื่อง O Bal Tan (Aimless Bullet) ได้ถูกสั่งห้ามเผยแพร่ และภาพยนตร์เรื่อง Chil In-uiYoporo (7 Female Prisoners) ที่กำกับโดย Lee man Hui ในปี ค.ศ. 1965 ได้ถูกรัฐบาลสั่งยึดเอาไว้ โดยกล่าวหาว่าเป็นภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาส่งเสริมลัทธิคอมมิวนิสต์ นอกจากนี้ยังมีภาพยนตร์บางเรื่องที่โดนรัฐบาลยึดเอาไว้ โดยถูกกล่าวหาว่าเป็นภาพยนตร์ลามกอนาจาร เช่น ภาพยนตร์เรื่อง ByokSok-uiYo-ja (The woman in the wall, 1969) เป็นภาพยนตร์ที่กำกับโดย Sin Snag-ok

อย่างไรก็ตาม แม้กฎหมายภาพยนตร์ไม่ได้ประกาศยกเลิก แต่รัฐบาลได้ปรับเปลี่ยนการนำเข้าภาพยนตร์จากต่างประเทศและจำนวนภาพยนตร์ในประเทศ ทำให้เกิดความไม่สมดุลระหว่างจำนวนการฉายภาพยนตร์ในช่วงที่มีการแก้ไขกฎหมายใหม่ในปี 1964 ตัวเลขการนำเข้าภาพยนตร์จากต่างประเทศถูกจำกัดด้วยเหตุนี้เมื่อการนำเข้าภาพยนตร์ต่างประเทศถูกจำกัดมากขึ้น จึงได้จัดทำรางวัลให้กับผู้ผลิตภาพยนตร์ภายในประเทศเกาหลี ในปี 1965

เนื่องจากรัฐบาลได้ออกกฎระเบียบควบคุมภาพยนตร์อย่างเข้มงวด ห้ามมีเนื้อหาทางการเมือง ส่งผลให้ภาพยนตร์เกาหลีได้มีเนื้อหาที่ซ้ำซาก ไม่มีความแปลกใหม่ ประกอบกับได้รับผลกระทบจากการแพร่ภาพโทรทัศน์และวิดีโอเทป ประชาชนจึงนิยมหันมาชมโทรทัศน์ที่บ้านแทนไปชมภาพยนตร์ที่โรงภาพยนตร์ เมื่อภาพยนตร์เกาหลีตกต่ำจน จนน่าเป็นห่วงว่าจะสูญหายไป จึงได้พยายามที่จะรักษาภาพยนตร์ไว้ โดยมี

¹⁹ ดวงหทัย เลิศวรรณะสิน, พัฒนาการของอุตสาหกรรมภาพยนตร์เกาหลีได้ตั้งแต่ 1910-ปัจจุบัน ปัจจุบัน, 37-38.

การแก้ไขกฎหมายภาพยนตร์ขึ้นในวันที่ 16 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1973 แต่กฎหมายนี้มีผลใช้ถึง ค.ศ. 1979 ซึ่งเป็นปีที่รัฐบาลปาร์ค จุงฮี สิ้นสุดลง

นโยบายที่เกี่ยวข้องกับภาพยนตร์ได้ถูกบัญญัติขึ้นใหม่ทุกๆปี ภายใต้นโยบายเหล่านี้ได้มีการบังคับการจำหน่ายภาพยนตร์และผลิตภาพยนตร์ตามจำนวนที่ได้ระบุไว้ในปีนั้นๆ ในบทบัญญัติข้อที่ 1 ของนโยบายภาพยนตร์ (ค.ศ. 1973-1979) ได้ระบุไว้ว่าต้องมีการผลิตภาพยนตร์ที่มีแนวคิดตามรัฐบาลเท่านั้น และควบคุมภาพยนตร์ของต่างประเทศ โดยมีนโยบายต่อภาพยนตร์ต่างประเทศ ดังนี้

1. มีการนำเข้าภาพยนตร์ต่างประเทศได้เพียง 1 ใน 3 ของภาพยนตร์ในประเทศเท่านั้น
2. มีการบังคับวันฉายภาพยนตร์ต่างประเทศได้เพียง 2 ใน 3 ของภาพยนตร์ในประเทศ
3. การนำเข้าภาพยนตร์ต่างประเทศเข้ามาฉายภายในประเทศ จะต้องดำเนินการผ่านบริษัทเกาหลีใต้เท่านั้น ห้ามบริษัทต่างประเทศเข้ามาทำธุรกิจเช่นนี้ในประเทศ แต่มาตรการนี้ได้ถูกยกเลิกเช่นเดียวกันเมื่อเดือนกรกฎาคม 1987 เมื่อมีการแก้ไขกฎหมายภาพยนตร์²⁰

ในช่วงทศวรรษ 1980 ได้มีการแก้ไขกฎหมายใหม่มีเงื่อนไขว่าบริษัทที่ผลิตภาพยนตร์จะต้องมีใบอนุญาตที่มีการรับรองจากเจ้าหน้าที่ และถ้าหากต้องการนำเข้าภาพยนตร์จากต่างประเทศต้องจดทะเบียนกับกระทรวงวัฒนธรรมและสารสนเทศ โดยผู้นำเข้าภาพยนตร์ต่างประเทศจะต้องวางเงินประกัน 800,000 เหรียญสหรัฐ และต้องให้เงินสนับสนุนอุตสาหกรรมภาพยนตร์ในประเทศเป็นจำนวน 170,000 เหรียญสหรัฐ ต่อภาพยนตร์ต่างประเทศ 1 เรื่องที่นำเข้ามาฉาย อย่างไรก็ตาม รัฐบาลกำหนดให้โรงภาพยนตร์ในประเทศต้องฉายภาพยนตร์เกาหลีประมาณร้อยละ 30 ถึงร้อยละ 40 ของการฉายทั้งหมด และยังมีมาตรการลดหย่อนภาษีให้กับบริษัทสร้างภาพยนตร์เกาหลีด้วย²¹

นอกจากนี้หากผู้ใดต้องการผลิตภาพยนตร์โดยไม่มีบริษัท แต่เป็นการผลิตคนเดียว สามารถผลิตภาพยนตร์ได้ 1 เรื่องต่อปีและต้องมีการรายงานต่อเจ้าหน้าที่ของทางรัฐบาล ต่อมาเกิดการเปลี่ยนแปลงนโยบายของภาพยนตร์นานาชาติ ทำให้ภาพยนตร์ทั่วโลกได้รับผลกระทบ จึงต้องมีการแก้ไขกฎหมายเพื่อให้เกิดการสอดคล้องกัน²²

²⁰ เส้นทางสู่ความยิ่งใหญ่ของภาพยนตร์เกาหลีใต้ [ออนไลน์], เข้าถึงเมื่อ 26 กุมภาพันธ์ 2559. เข้าถึงได้จาก <http://www.manager.co.th/Daily/ViewNews.aspx?NewsID=9490000016022>

²¹ กระแสเกาหลี [ออนไลน์], เข้าถึงเมื่อ 11 กุมภาพันธ์ 2559. เข้าถึงได้จาก http://www.etajournal.com/upload/239/3_Korean_Wave.pdf

²² ดวงหทัย เลิศวรรณะสิน, พัฒนาการของอุตสาหกรรมภาพยนตร์เกาหลีใต้ตั้งแต่ 1910-ปัจจุบัน ปัจจุบัน, 65.

ในปี 1988 อุตสาหกรรมภาพยนตร์เกาหลี ได้ผ่านการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ 2 ครั้ง คือ เมื่อประธานาธิบดี โร แท วู ประกาศใช้กฎหมายเกี่ยวกับภาพยนตร์ฉบับใหม่ที่อนุญาตให้ลดความเข้มงวดของกฎหมายในการตรวจพิจารณาอนุมัติสิ่งบันเทิงและวิทยุ และอีกครั้งหนึ่ง คือเมื่อมีการยกเลิกข้อกำหนดที่เข้มงวดของการนำเข้าภาพยนตร์จากต่างประเทศ การยกเลิกและลดความเข้มงวดข้อกำหนดและกฎหมายของรัฐบาล ทำให้อุตสาหกรรมการผลิตภาพยนตร์ของเกาหลีได้ทั้งผลดีและผลเสียไปพร้อมๆ กัน ผลดีคือตลาดมีการแข่งขันมากขึ้น ผู้สร้างภาพยนตร์เกาหลีได้พัฒนาการสร้างภาพยนตร์เพื่อให้สร้างแข่งขันกับภาพยนตร์จากต่างประเทศส่วนผลเสีย คือ ผู้ชมหันไปให้ความสนใจกับภาพยนตร์จากต่างประเทศมากขึ้น ทำให้ภาพยนตร์เกาหลีสูญเสียดตลาดส่วนใหญ่ให้กับภาพยนตร์จากต่างประเทศไปในที่สุด²³

ในช่วงปี 1980-1990 สหรัฐอเมริกาสามารถผลิตและขายภาพยนตร์เข้าสู่ตลาดเกาหลีได้โดยตรง อุตสาหกรรมภาพยนตร์เกาหลีเกือบต้องปิดตัวลงเนื่องจากไม่สามารถแข่งขันกับบริษัทยักษ์ใหญ่ของสหรัฐอเมริกาได้ แต่อย่างไรก็ตาม รัฐบาลคิม แดจุง (ค.ศ. 1997- 2003) ได้มีการยกเลิกการตรวจสอบภาพยนตร์เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้สร้างภาพยนตร์มีอิสระในความคิดสร้างสรรค์ ซึ่งเป็นนโยบายที่ได้รับการตอบรับที่ดีที่สุดตั้งแต่ที่เคยมีมา การปกครองโดยรัฐบาลในสมัยนั้น ได้ติดตามการควบคุมภาพยนตร์เสมอมา ตั้งแต่ช่วงการบริหารของประธานาธิบดีปาร์ค จุงฮี ชอนดุษวาน โรแทวู คิมยองซัม และจากที่สโลแกนในนโยบายทางวัฒนธรรมของรัฐบาลคิมแดจุงกล่าวไว้ว่า “สนับสนุนอย่างทั่วถึง แต่ไม่แทรกแซง” สโลแกนดังกล่าวทำให้ไม่ต้องมีการตรวจสอบภาพยนตร์และสนับสนุนการลงทุนในอุตสาหกรรมภาพยนตร์ ให้เพิ่มขึ้นอย่างเด่นชัด ประธานาธิบดีคิมแดจุง ระบุว่า จะยกเลิกการตรวจสอบทางภาพยนตร์ช่วงการดำรงตำแหน่งของเขาในปี 1997 และการตรวจสอบดังกล่าวก็ได้ถูกยกเลิกในเดือนมกราคม ปี 2001 เขาสามารถทำนโยบายดังกล่าวให้สำเร็จได้เพียงแค่ 4 ปีเท่านั้น²⁴

²³ ทำไม่ต้อง “หนังเกาหลี” [ออนไลน์], เข้าถึงเมื่อ 10 มีนาคม 2559. เข้าถึงได้จาก <http://positioningmag.com/8353>

²⁴ A History of Korean Film Policies [ออนไลน์], เข้าถึงเมื่อ 28 เมษายน 2559. เข้าถึงได้จาก

<https://webcache.googleusercontent.com/search?q=cache:UMwGNPvNo->

<4J:https://www.koreanfilm.or.kr/jsp/publications/download.jsp%3FfileNm%3DTheme351.pdf+&cd=1&hl=th&ct=clnk&gl=th>

3. จัดตั้งองค์กรเพื่อสนับสนุนอุตสาหกรรมภาพยนตร์เกาหลี²⁵

รัฐบาลได้จัดตั้งองค์กรเพื่อสนับสนุนอุตสาหกรรมภาพยนตร์เกาหลี ดังนี้

3.1 องค์กรการสร้างความร่วมมือเพื่อประชาสัมพันธ์ภาพยนตร์ (Motion Picture Promotion Association-MMPC) จัดตั้งขึ้นเมื่อวันที่ 3 เมษายน ปี 1973 ภายใต้กฎหมายข้อที่ 4 ถึงข้อ 25 MMPC เป็นตัวแทนของรัฐบาลในการดำเนินงานและนโยบายต่างๆ เพราะรัฐบาลไม่สามารถเข้ามาจัดการได้โดยตรง เนื่องจากช่วงเวลานั้น รัฐบาลให้ความสำคัญในเรื่องการเมืองมากกว่า หลังจากที่รัฐบาลของปาร์คจุงฮี หมดอำนาจลงในปี 1979 ต่อมาในปี 1984 MPPC ได้เปิดสำนักงานใหม่ขึ้นในฮ่องกง เพื่อให้เป็นเมืองท่าในการส่งออกภาพยนตร์เกาหลีสู่สายตานานาชาติ แต่่นโยบายกลับไม่ได้รับความพอใจจากประชาชนอย่างที่คาดการณ์เอาไว้ จึงมีการเปลี่ยนแปลงประชาสัมพันธ์ โดย MPPC ได้ซื้อตึกที่มีสิ่งอำนวยความสะดวกและอุปกรณ์ที่เกี่ยวกับการบันทึกเสียงอย่างครบครันอีกทั้งยังมีห้องเก็บภาพยนตร์และหนังสือที่เกี่ยวข้อง เป็นต้น นอกจากนี้ MPPC ได้จัดตั้งรางวัล Grand Bell Awards เพื่อจัดหางบประมาณให้แก่ผู้ผลิตรายย่อย จัดการธุรกิจการนำเข้าภาพยนตร์ต่างชาติ และมีการมอบทุนการศึกษาให้นักเรียน นักศึกษา จะเห็นได้ว่าการดำเนินหลักของ MPPC เป็นการปกป้องและอุปถัมภ์ภาพยนตร์เกาหลีภายใต้การควบคุมของรัฐบาล ซึ่งประสบความสำเร็จภายใต้กฎหมายภาพยนตร์ในทศวรรษ 1970

3.2 มูลนิธิศิลปวัฒนธรรมแห่งเกาหลี (Korean Culture and Arts Foundation) จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม ปี 1973 เป็นหน่วยงานที่สนับสนุนทางการเงิน โดยมีคณะกรรมการดูแลการจัดสรรเงินแก่กิจกรรมทางศิลปวัฒนธรรมในหลายด้าน ทั้งการศึกษาวิจัยและการพัฒนาทางด้านวรรณกรรม ศิลปกรรม การถ่ายภาพ สถาปัตยกรรม เพลงพื้นเมือง ละคร นาฏศิลป์ ภาพยนตร์ การบันเทิง และการตีพิมพ์ต่าง ๆ มีงบประมาณที่จัดสรรมากกว่า 50 ล้านดอลลาร์สหรัฐต่อปี เพื่อเป็นเงินกองทุนให้กับตัวบุคคล อาทิ ศิลปินอาชีพ ผู้กำกับ ผู้ผลิตงานด้านวัฒนธรรม เป็นต้น

3.3 บริษัทส่งเสริมการสร้างภาพยนตร์แห่งเกาหลี (The Korea Motion Picture Promotion Corporation : KMPPC) ตั้งขึ้นมาเมื่อปี 1974 ทำหน้าที่ส่งเสริมการผลิตภาพยนตร์ออกสู่ตลาดโลกเพื่อแก้ไขปัญหาการขาดดุลการค้าสินค้าทางวัฒนธรรม โดยเฉพาะภาพยนตร์จากต่างประเทศซึ่งเกาหลีได้นำเข้า เช่นเดียวกับประเทศส่วนใหญ่ในเอเชีย โดยเฉพาะภาพยนตร์จากสหรัฐอเมริกาซึ่งนำเข้ามากว่าร้อยละ 50 ของภาพยนตร์ที่ฉายในเกาหลีได้แต่ละปี บริษัทฯ ได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลอย่างต่อเนื่องในการทำ

²⁵ เกาหลีทีวีเอร์ : การถ่ายทอวัฒนธรรมผ่านสื่อ[ออนไลน์], เข้าถึงเมื่อ 2 มกราคม 2559. เข้าถึงได้จาก

หน้าที่ส่งเสริมการทำภาพยนตร์ในรูปแบบต่าง ๆ และส่งออกภาพยนตร์เหล่านี้ไปเผยแพร่หารายได้เข้าประเทศ

3.4 องค์การวัฒนธรรมและสื่อบันเทิงเกาหลี (Korea Culture and Content Agency – KOCCA) ปัจจุบัน รัฐบาลเกาหลีได้ได้เล็งเห็นถึงประโยชน์ในการพัฒนาให้วัฒนธรรมเกาหลีกลายเป็นสินค้าชนิดหนึ่งที่สามารถสร้างรายได้ให้กับประเทศ จึงจัดตั้ง องค์การวัฒนธรรมและสื่อบันเทิงเกาหลี (Korea Culture and Content Agency – KOCCA) เพื่อพัฒนากลยุทธ์การถ่ายทอดเนื้อหาสาระความเป็นเกาหลี (Korea Content) แนวคิดในการจัดตั้ง KOCCA เพิ่งเกิดขึ้นเมื่อปี 1998 หลังยุคฟองสบู่แตกในเอเชีย โดยเห็นความสำคัญของการสนับสนุนอุตสาหกรรมวัฒนธรรมประเพณีของเกาหลีให้เผยแพร่ไปยังประเทศต่างๆ มากขึ้น เพื่อนำรายได้เข้าประเทศ โดยใช้จุดแข็งของวัฒนธรรมที่ขายได้โดยไม่ต้องใช้ต้นทุนมาก

KOCCA เกิดขึ้นอย่างเป็นทางการในปี 2001 ภายใต้อำนาจรับผิดชอบของกระทรวงวัฒนธรรมและการท่องเที่ยวภายในช่วงไม่กี่ปี KOCCA ทำให้พลังแห่งสื่อทางวัฒนธรรมของเกาหลีแผ่ขยายไปในประเทศต่าง ๆ ทั่วเอเชีย ตะครโทรทัศน์เรื่องยาวชื่อ แดจังกึมเป็นตัวอย่างหนึ่งของความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชนภายใต้กรอบของกลยุทธ์ Korea Content ที่ประสบความสำเร็จอย่างท่วมท้น อันที่จริงแล้ว ภารกิจหลักของ KOCCA คือ สนับสนุนและส่งเสริมให้นำเนื้อหาสาระความเป็นชาติเกาหลี หรือ Korea Content สอดแทรกลงไปในสื่อบันเทิงต่าง ๆ ทั้งภาพยนตร์ เกม ศิลปะ ดนตรี และ แอนิเมชัน โดยพยายามพัฒนาให้กลายเป็นธุรกิจที่สามารถเลี้ยงประเทศเกาหลีได้ ที่สำคัญ มีการสร้างและพัฒนาคน เทคโนโลยี การส่งออก และผลักดันนโยบายต่างๆ ด้วยเหตุนี้ Korea Content จึงไม่ได้ถูกสอดแทรกไว้เฉพาะในสื่อภาพยนตร์เท่านั้น แต่รวมถึงการบันเทิงทุกประเภท ทั้งการ์ตูน เกม เพลง KOCCA ยังทำหน้าที่พัฒนาความร่วมมือกับประเทศต่างๆ ในการแลกเปลี่ยนข้อมูลทางด้านอุตสาหกรรมวัฒนธรรม โดยมีหน่วยงานอื่นๆ ร่วมสมทบ อาทิ สถาบันส่งเสริมและพัฒนาเกมส์เกาหลี (Korea Game Development & Promotion Institute : KDGI) ที่ดูแลการส่งเสริมด้านธุรกิจเกมส์ โรงผลิตการ์ตูนเกาหลี (Korean Animation Studio) ที่ส่งเสริมการพัฒนาอุตสาหกรรมผลิตการ์ตูน เป็นต้น

การพัฒนา Korea Content ไม่เพียงมุ่งเน้นการส่งออกสู่ตลาดภายนอกเท่านั้น แต่ยังส่งเสริมเพื่อทดแทนการนำเข้าผลิตผลทางวัฒนธรรมของต่างชาติด้วย และมักมีเป้าหมายเน้นการจรรโลงสังคม โดยเฉพาะภาพยนตร์และละครโทรทัศน์ ทั้งนี้ ในอดีต ชาวเกาหลีจำนวนไม่น้อยไม่นิยมดูภาพยนตร์หรือละครโทรทัศน์เกาหลี เพราะมีเนื้อเรื่องซ้ำๆ น่าเบื่อ แต่การพัฒนา Korea Content ช่วยให้นักเกาหลีหันกลับมาดูภาพยนตร์เกาหลีเพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 50 เปรียบเทียบกับประเทศกำลังพัฒนาโดยทั่วไปที่ประชาชนดูภาพยนตร์ที่ผลิตในประเทศเพียงร้อยละ 10 – 20 เท่านั้น

สรุป

การสนับสนุนอุตสาหกรรมภาพยนตร์ของรัฐบาลเกาหลีได้เริ่มต้นขึ้นอย่างจริงจังหลังสงครามเกาหลี เนื่องจากในสมัยที่เกาหลีถูกญี่ปุ่นเข้ายึดครองภาพยนตร์เกาหลีส่วนใหญ่ถูกทำลายไปในสงคราม ญี่ปุ่นมีนโยบายด้านภาพยนตร์ที่มุ่งเน้นทำลายวัฒนธรรมเกาหลี มีการตรวจสอบภาพยนตร์อย่างเข้มงวด หลังจากหลุดพ้นจากการปกครองของประเทศญี่ปุ่น วงการภาพยนตร์เกาหลียังวุ่นวายเนื่องจากยังขาดประสบการณ์การผลิตภาพยนตร์และประสบปัญหาด้านเงินทุน ต่อมาในปี 1950-1953 เป็นช่วงที่เกิดสงครามเกาหลี ในช่วงนั้น ได้มีการลักพาตัวผู้กำกับภาพยนตร์จำนวนมาก กรณีดังกล่าวไม่ได้เป็นการสูญหายของผู้กำกับเท่านั้น แต่ยังเป็นการสูญหายของวัฒนธรรมด้วย นอกจากนี้ภาพยนตร์และโรงภาพยนตร์ก็ได้ถูกเผาทำลายไปพร้อมกับสงคราม

หลังสงครามเกาหลียุติลงในปี 1953 เป็นช่วงของรัฐบาล อี ซึงมัน ยุคนี้ถือเป็นยุคที่ดีของวงการภาพยนตร์เนื่องจากรัฐบาลได้กำหนดนโยบายการยกเว้นภาษีแก่อุตสาหกรรมภาพยนตร์ และแก้ไขนโยบายการจ่ายภาษีการนำเข้าภาพยนตร์ต่างประเทศ เพื่อเป็นการช่วยเหลืออุตสาหกรรมภาพยนตร์ จากนั้นนโยบายการยกเว้นภาษีภาพยนตร์เหล่านี้ทำให้จำนวนการผลิตภาพยนตร์และโรงภาพยนตร์เพิ่มมากขึ้น อาจกล่าวได้ว่าภาษีการยกเว้นภาษีแก่อุตสาหกรรมภาพยนตร์เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้อุตสาหกรรมภาพยนตร์เกาหลีประสบความสำเร็จจนถึงทุกวันนี้

สมัยรัฐบาลปาร์ค จุงฮี ถือได้ว่าเป็นช่วงตกต่ำของอุตสาหกรรมภาพยนตร์ ในวันที่ 20 มกราคม ค.ศ. 1962 ได้มีการกำหนดกฎหมายภาพยนตร์ขึ้น กฎหมายนี้ได้ครอบคลุมถึงการควบคุมและตรวจสอบภาพยนตร์ทั้งภาพยนตร์ในประเทศและภาพยนตร์ต่างประเทศ โดยภาพยนตร์ห้ามมีเนื้อหาทางการเมืองอย่างเด็ดขาด บังคับให้ผู้ผลิตมีวีธีคิดให้อยู่ในกรอบที่รัฐบาลกำหนด จึงทำให้ภาพยนตร์ในยุคนี้มีเนื้อหาที่ไม่แปลกใหม่

หลังการสิ้นสุดของรัฐบาลปาร์ค จุงฮี ในปี 1979 ได้มีการแก้ไขกฎหมายภาพยนตร์ขึ้นในปี 1988 ซึ่งลดความเข้มงวดในการตรวจสอบภาพยนตร์และยกเลิกความเข้มงวดของการนำเข้าภาพยนตร์จากต่างประเทศ จากการแก้ไขกฎหมายดังกล่าวได้ส่งผลดีต่ออุตสาหกรรมภาพยนตร์คือ ตลาดภาพยนตร์มีการแข่งขันมากขึ้น ทำให้มีการพัฒนาของผู้สร้างภาพยนตร์เพื่อแข่งขันกับภาพยนตร์ต่างประเทศ ส่วนผลเสียคือภาพยนตร์เกาหลีได้สูญเสียตลาดส่วนใหญ่ให้กับภาพยนตร์ต่างประเทศ จากการเข้ามาอย่างมีอิสระของภาพยนตร์ต่างประเทศจนทำให้อุตสาหกรรมภาพยนตร์เกาหลีเกือบปิดตัวลง รัฐบาลของคิม แดจุงจึงได้ประกาศยกเลิกการตรวจสอบภาพยนตร์ ในเดือน มกราคม ค.ศ. 2001

ในช่วงทศวรรษ 1990 อุตสาหกรรมภาพยนตร์เกาหลีเริ่มกลับมาฟื้นตัวอีกครั้ง มีการจัดตั้งองค์กรต่างๆ เพื่อสนับสนุนอุตสาหกรรมภาพยนตร์เกาหลี ไม่ว่าจะเป็นการส่งเสริมเทศกาลภาพยนตร์นานาชาติที่ปูซาน การสนับสนุนทางการเงิน(Korean Culture and Arts Foundation) องค์กรสนับสนุนภาพยนตร์ออกสู่ตลาดโลก(The Korea Motion Picture Promotion Corporation : KMPPC) รวมถึงองค์กรที่ทำหน้าที่

สอดแทรกวัฒนธรรมเกาหลีเข้าไปสู่สื่อต่างๆ รวมถึงภาพยนตร์ เพื่อทำหน้าที่เผยแพร่วัฒนธรรมเกาหลีไปสู่
ทั่วโลก (Korea Culture and Content Agency – KOCCA)

บรรณานุกรม

ดวงหทัย เลิศวรรณะสิน. “พัฒนาการของอุตสาหกรรมภาพยนตร์เกาหลีใต้ตั้งแต่ 1910-ปัจจุบัน.” สารนิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2552.

ดำรง ฐานดี. สังคมและวัฒนธรรมเกาหลี เรื่องการเมืองเกาหลี. กรุงเทพฯ: นักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2536.

Eungjun Min, Jinsook Joo and Han Ju Kwak. **Korean Film History, Resistance, and Democratic Imagination.** Westport: Praeger, 2003.

Hyangjin Lee. **Contemporary Korean Cinema.** Manchester: Manchester University Press, 2000.

Ki-Seub Shin. **Dependent Film & Japanese Colonialism.** ProQuest Information and Learning Company, 2008.

สื่ออิเล็กทรอนิกส์

ดร. วไลลักษณ์ น้อยพยัคฆ์. กระแสเกาหลี [ออนไลน์]. เข้าถึงเมื่อ 11 กุมภาพันธ์ 2559. เข้าถึงได้จาก http://www.etatjournal.com/upload/239/3_Korean_Wave.pdf

ดร. เศรษฐพันธ์ กระจ่างวงษ์. เกาหลีพีเวอร์ : การถ่ายทอดวัฒนธรรมผ่านสื่อ[ออนไลน์]. เข้าถึงเมื่อ 2 มกราคม 2559. เข้าถึงได้จาก http://esarnkurdhod.blogspot.com/2009/01/blog-post_2919.html

ยุทธศักดิ์ ฅณาสวัสดิ์. เส้นทางสู่ความยิ่งใหญ่ของภาพยนตร์เกาหลีใต้ [ออนไลน์]. เข้าถึงเมื่อ 26 กุมภาพันธ์ 2559. เข้าถึงได้จาก <http://www.manager.co.th/Daily/ViewNews.aspx?NewsID=9490000016022>

Admin. ทำไมต้อง “หนังเกาหลี”[ออนไลน์]. เข้าถึงเมื่อ 10 มีนาคม 2559. เข้าถึงได้จาก <http://positioningmag.com/8353>

Kim Hyae-Joon. **A History of Korean Film Policies**[ออนไลน์]. เข้าถึงเมื่อ 28 เมษายน 2559. เข้าถึงได้

จาก <https://webcache.googleusercontent.com/search?q=cache:UMwGNPvNo->

[4J:https://www.koreanfilm.or.kr/jsp/publications/download.jsp%3FfileNm%3DTheme351.](https://www.koreanfilm.or.kr/jsp/publications/download.jsp%3FfileNm%3DTheme351.pdf+%&cd=1&hl=th&ct=clnk&gl=th)

[pdf+%&cd=1&hl=th&ct=clnk&gl=th](https://www.koreanfilm.or.kr/jsp/publications/download.jsp%3FfileNm%3DTheme351.pdf+%&cd=1&hl=th&ct=clnk&gl=th)